

Sygn. akt III KK 99/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lipca 2014 r.,
sprawy **T. R.**
skazanego z art. 158 § 3 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 listopada 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 29 maja 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2/ zwolnić skazanego T. R. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie ... 199/13, utrzymał w mocy, również w stosunku do T. R., wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 maja 2013 r. wydany w sprawie ... 153/12, którym także ten oskarżony został skazany za czyn zakwalifikowany z art. 158 § 3 k.k. na karę siedmiu lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego T. R. wniósł jego obrońca i, zarzucając rażące naruszenie: 1) przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez brak szczegółowego odniesienia się w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego do zarzutów apelacyjnych w zakresie okoliczności, że podstawą skazania T. R. były przede wszystkim wewnątrznie sprzeczne zeznania J. J. oraz w zakresie oceny zeznań świadka H. T., co skutkowało poczynieniem ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na treść wyrok wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz z naruszeniem zasady in dubio pro reo, zwłaszcza wobec jednoznacznej wymowy zeznań współsprawców, 2) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez podzielenie przez Sąd Apelacyjny całkowicie dowolnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w zakresie sprawstwa skazanego oraz oceny charakteru obrażeń stwierdzonych na ciele D. W. i czasokresu ich powstania, pomimo zaniechania dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność wskazania czasokresu powstawania poszczególnych obrażeń ciała stwierdzonych u zmarłego D. W., szczególnie, iż biegły J. Z. na rozprawie w dniu 23 maja 2013 r. stwierdził, iż da się ustalić na podstawie precyzyjnych bądź zbliżonych danych, kiedy ktoś opuścił posesję i co w tym czasie kto widział (k. 1412-1415), co powinno skutkować, zgodnie z wykładnią art. 201 k.p.k., opinią uzupełniającą biegłego w zakresie medycyny sądowej, a która jako jedyna mogłaby wyjaśnić wszystkie okoliczności zdarzenia, mające istotne znaczenie dla ustalenia bezpośredniego sprawcy następstwa w postaci śmierci D. W., a w konsekwencji także dla prawidłowej kwalifikacji prawnej przypisanego skazanemu czynu, 3) zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 7 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy oskarżonego, przejawiającą się w odstąpieniu od orzeczenia wobec T. R. kary 2 lat pozbawienia wolności, która odpowiadałaby winie i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, pomimo iż skazany nie był uprzednio karany sędownie i przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził żal i skruchę oraz skierował przeprosiny pod adresem matki pokrzywdzonego i nieprzymuszenie wrócił do kraju, dobrowolnie stawiał się w

Prokuraturze Rejonowej w S. oraz złożył obszerne wyjaśnienia, tym samym jego postawa wskazuje, iż cele postępowania zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej zostałyby osiągnięte w przypadku orzeczenia postulowanej kary pozbawienia wolności, wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz wyroku Sądu Okręgowego w części dotyczącej T. R. poprzez orzeczenie wobec T. R. kary dwóch lat pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej T. R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego T. R., co do wszystkich trzech zarzutów, jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast T. R., wobec jego aktualnej sytuacji majątkowej i możliwości zarobkowania, został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Już tylko na marginesie, wobec oddalenia kasacji, zauważyć należy oczywiście błędnie sformułowane wnioski tej kasacji. Nawet bowiem w wypadku uwzględnienia kasacji obrońcy, Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, wobec jednoznacznego brzmienia przepisów art. 537 k.p.k., nie mógłby zmienić wyroków Sądów obu instancji. Natomiast wniosek drugi, ewentualny, nie precyzuje, czy obrońcy chodzi o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, czy też o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. jako sądowi pierwszej instancji.

Przechodząc natomiast do zarzutów kasacji, przede wszystkim należy zauważyć, że z ich sformułowania i uzasadnienia kasacji wynika jednoznacznie, że dotyczą one, poza zarzutem naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k., orzeczenia Sąd pierwszej instancji, co w kasacji, wobec brzmienia przepisu art. 519 k.p.k., jest niedopuszczalne. Również na granicy dopuszczalności jest zarzut trzeci – „rażącej niewspółmierności kary 7 lat pozbawienia wolności” wymierzonej skazanemu T. R., wobec unormowania art. 523 § 1 in fine k.p.k.

Jednak również zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny w tej sprawie przepisu art. 457 § 3 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny, także dlatego, że zarzuty pierwszy i drugi, w istocie, dotyczą orzeczenia Sądu pierwszej instancji i sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych, których dokonał ten ostatni Sąd.

Autor kasacji, w ramach zarzut pierwszego – naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2, art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., jak i w jej uzasadnieniu ocenia jako niewiarygodne zeznania dwojga świadków: J. J. i H. T., jednak nie wykazuje przekonująco, że odmienna ocena przedstawiona w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, a następnie, w pełnym zakresie w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego (s. 9 i 10 uzasadnienia SA), jest dowolna a nie swobodna, dokonana według zasad określonych w art. 7 k.p.k. Z kolei, wskazanie w kasacji jako naruszonego tylko przepisu art. 4 k.p.k., określającego jedną z naczelných zasad procesu karnego, bez jednoczesnego wykazania naruszenia w związku tym innych przepisów postępowania karnego, powoduje, że tak sformułowany w tej kasacji zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. jest po prostu bezprzedmiotowy. Podobnie jest jeżeli chodzi o zarzut naruszenia, przez Sądy obu instancji art. 5 § 2 k.p.k., gdyż w tej sprawie Sądy te nie tylko nie miały, ale w tych okolicznościach procesowych i wobec przeprowadzonych dowodów, nawet nie mogły mieć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć według zasady określonej w tym ostatnim przepisie. Również bezprzedmiotowy jest zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu art. 7 k.p.k., gdy Sąd ten nie przeprowadzał dowodów, nie dokonywał ustaleń we własnym zakresie i nie sformułował odmiennej oceny dowodów niż było to udziałem Sądu pierwszej instancji.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut drugi kasacji – naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 201 k.p.k. Naruszenie – obraza art. 366 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., jak i art. 201 k.p.k., w realiach procesowych tej sprawy, mogła być udziałem tylko Sądu pierwszej instancji. Z kolei, Sąd Apelacyjny, w uzasadnieniu swego wyroku, o czym przekonuje staranna i rzetelna lektura tego dokumentu, odnosząc się do zarzutu apelacji, przekonująco wykazał, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny sądowej nie było uzasadnione, także wobec rzeczywistej treści opinii biegłego J. Z., który

przekonująco wskazał, że ustalenia, o które chodzi obrońcy, mogłyby być udziałem biegłego tej specjalności, gdyby oskarżeni i świadkowie chcieli lub byli w stanie złożyć bardziej szczegółowe wyjaśnienia i zeznania dotyczące okoliczności tego zdarzenia, a w szczególności dotyczące zachowania poszczególnych oskarżonych. To jednak nie nastąpiło pomimo podejmowanych przez Sąd pierwszej instancji na rozprawie wszystkich możliwych w tym zakresie starań.

Zarzut trzeci kasacji jest dosłownym powtórzeniem takiego samego zarzutu apelacji, z identyczną argumentacją przedstawioną w ich uzasadnieniach. To, w zasadzie, pozwalałoby uznać kasację, w tej części za niedopuszczalną wobec unormowania art. 523 § 1 k.p.k. Jednak, także w tym zakresie kasacja została uznana za oczywiście bezzasadną, wobec stwierdzenia, w oparciu o treść zarzutu trzeciego i treść uzasadnienia, że skarżący nawet nie podejmuje próby wykazania, że Sądy obu instancji, w związku z orzeczeniem o karze pozbawienia wolności dopuściły się naruszenia prawa materialnego lub procesowego, ograniczając się do oceny, że wymierzona w tej sprawie skazanemu T. R. kara 7 lat pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.